

V šoli.

Tončika je bila jako lena deklica. Med letom se nij nikoli nič učila, pa je tudi malokedaj lepo pisala. Ko je prišel čas izpraševanja, gre k svojej prijateljici Miciki in jo prosi, naj bi jej posodila svoje naloge, da bi je prepisala. Micika jej odgovori: „Ne morem, in tudi ne smem ti jih posoditi. To bi bila prevara (goljufija). Idi in poprosi gospoda učitelja, naj bi ti oni pri nalogah malo pomagali, ter jim obljubi, da se bodeš zanaprej bolje učila.“ Ali Tončika neče nič vedeti od tega. Ko jej Micika svojih nalog ne dá, vzame je skrivaj in je prepiše. V šoli pri izpraševanju so bile vse one deklice poklicane, katere so se dobro učile. Na zadnje pokliče učitelj tudi Tončiko. Mislila je, da jo bodo pohvalili; ali hudo se je prevarila. Gospod učitelj pogleda Tončiko in reče učenkam: „Z veliko žalostjo vam moram povedati, da izmej vseh mojih učenk je bila Tončika najbolj lena. Mislila je, da ne vem kako slabo je med letom naloge pisala; zato je vzela naloge od pridne Micike in jih je prepisala. Za zdaj ne rečem ničesa, samo to želim, da bi se poboljšala in bila pridnejša, ter bi ne delala sebi in meni sramote. Tončika se je zelo jokala, ko je prišla domóv, in je tožila učitelja svojemu očetu. A oče jo ostro pokarajo in jej reko: „Prav so imeli gospod učitelj, da so te osramotili pred tvojimi tovarišicami; poboljšaj se in bodi drugipot pridnejša!“

Barbika Höchtel-nova.

Pota previdnosti božje.

Nek ubog čevljar je sedel pozno zvečer v svojej hiži za mizo in je pre-mišljal čudna pota previdnosti božje. Truden od dela nagne glavo na mizo in kmalu terdo zaspi. Ko je tako spal, pozabivši na ves trud in nadloge, sanjalo se mu je nekaj čudnega, in te svoje sanje pripovedoval je drugi dan svojim so-sedom nekako tako-le:

„Poslušajte, povedati vam hočem čudne sanje, ki sem je imel denes po noči. Sanjalo se mi je, da sem potoval skozi velik temen gozd, v katerem sem se zgubil. Dolgo sem taval sim ter tjá po gozdu, da bi prišel zopet na pravi pot, pa zastonj. Ko nisem znal niti naprej niti nazaj, začel sem upiti in ljudi na pomoč klicati. In res, kmalu se mi prikaže zal mladenič, ki mi pravi, da je angelj božji in je prišel, da mi pokaže pota previdnosti božje. Prime me za roko in me pelje iz gozda. Kmalu prideva do neke kerčme, v katerej naju kerčmar prav prijazno sprejme ter nama prav dobro postreže. „Še nikoli v svojem življenji nijsem bil tako vesel, kakor sem denes,“ reče kerčmar čez nekaj časa; „kajti povedati vama moram, da se je denes moj največji sovražnik spravil z manoj in mi v znamenje vednega prijateljstva podaril ovi lepi sreberni, od znotraj pozlačeni kozarec.“ Ko sva potem z angeljem zapustila omenjeno kerčmo, je angelj ukradel kerčmarju oni lepi kozarec in je šel dalje z manoj. Jaz sem se ves pot jezil nad angeljem in mu očital njegovo pregreho. Ali angelj me tolaži in pravi: „Molči, to so pota previdnosti božje.“

Jaz sem bil tiho in kmalu sva prišla do neke druge kerčme, v kateri je prebival jako hudoben kerčmar, ki je nama mnogo žalega prizadejal. Nijsva bila dolgo pri njem; poslovala sva se in šla. Ali glej, pri odhodu podari angelj malopridnemu kerčmarju oni krasni kozarec, ki ga je vzel poprejšnemu. Jaz se togotim in grajam svojega vodnika, pa vse nič ne pomaga. Oberne se k meni in pravi: „Molči, to so pota božje previdnosti.“

Prišla sva nato do siromašne kolibice, v kateri nij bilo drugega videti nego golo siromaštvo. V njej je prebival dober in prijazen gospodar, ki je bil nekdaj srečen, a dolga bolezen in druge nezgode so mu pobrale vse premoženje in ga pripravile malo ne na beraško palico. Jokal se je siromak in nama tožil, da mu bode v osmih dneh še edina kolibica prodana, ter potem še celó ne vé kam pod streho. — Poslovala sva se in šla. Ali mislite si moje zavzetje, ko vidim, da je angelj pri odhodu zapalil siromakovo hižo, ki je bila mahoma vsa v plamenu. Ves nejevoljen jel sem z zobmi škripati nad takim ravnanjem svojega spremljevalca. Ali angelj opominja me tretjič in pravi: „Molči in pomisli, da so to pota previdnosti božje.“

Zopet greva dalje. — Kmalu prideva do lepe hiže, v kateri je prebival gospodar, ki je imel edino veselje nad svojim otrokom, lepim in čverstim dečkom. Angelj reče, da ne zna pota. Prijazni gospodar nama takój ponudi svojega edinega sina, da nama gre pot kazat. Nijsmo bili še daleč, da angelj zgrabi malega dečka, ki nama je pot kazal, in ga utopi v bližnji vodi. Mene zgrabi jeza, da upijem na vsa usta: „Naka, s taboj pa ne grem dalje niti stopinje več! Hudič si ti, a ne angelj!“

Ali glej, komaj sem to izrekel, pokaže se mi moj spremljevalec v rajskej svitlobi. Nasmeje se mi in pravi: „Le bedaki so, ki grajajo večnega Boga v nebesih in pota njegove previdnosti! Kozarec je bil namazan sè strupom. Zato sem ga dobremu človeku vzel in dal hudobnežu v njegovo pogubljenje. V pepelu pogorele hiže našel bode siromak velik zaklad, s katerim si bode pomagal na boljše stanje. Deček, ki sem ga v vodo hitil (vergel), umoril bi bil pozneje svojega očeta in svojo mater. Moral je tedaj mlad umreti, da se ohrani življenje dobrim in bogoljubnim roditeljem.“ — Nato sem se probudil; pokleknil sem in molil neskončno modrost in previdnost božjo.“

— 0 —

Moja pesen.

Pesnica sladka, premila,

Veselje ti moje si vse,

Vlivaš preblaga čutila

V nedolžno in mlado sercé.

Torej veselo pustite me pet',

Dokler mladosti uživam še cvet.

Tičice drobne skakljajo,

Iz veje na vej'co leté;

V pesnicah mičnih kramljajo,

Pojéjo tak sladko, lepó.

Pesnice svoje zakaj bi ne pel,

Dokler še deček sem, zdrav in vesel.

Zmiraj veselje terpelo

Tud' meni ne bode, to vem;

Cvetje mladosti zvenelo

Let mladih bo prišla jesen.

Torej pustite naj pojem si zdaj,

Dokler mladosti uživam še raj!

I. T.